

A csatornában való fürdés f. hó 15-én kevés híján nagy áldozatot követelt: volna, a mennyiben városunk egy intelligens családja vesztette volna egyetlen lányát, ki a vízben — állítólag rozsulett — a lamérült. Atyja hasztalan igyekezett kimenteni, csak önmagát is víz alá sodorta s a ha uszomesterek ott nincsen, megcsik a katasztrópha. A derek uszomesterek azonban sikerült a lánykát kimenteni.

Az aratás és a munkáskész hiánya. Az ország majd minden részében uralkodó rendkívüli hőség oly gyors érlelésnek, sőt száradásnak indította a vetéseket, hogy a gabna és buzaszemek több helyen már a lábukon, de még inkább az aratás alkalmával kezdenek kipattogni a kalászból. E bajon csak a gyors learatás és betakarás segíthetne, aminek azonban hiányzik a kellő munkáerő. Több gazdasági egyelet fordult ez irányban orvoslásért a földművelési miniszterhez, különösen a mezői munkások szállításmint megkönyvülése néve, a mennyiben a mostani kedvezményár mellett, mely csak 30 együtt utazó munkásra szól, nem érték el kellő erődönny, mert egye kisebb község nehezen tud egy időpontra 30 munkást összehozni. A miniszter ez ügyben eljárván, tudatja a gazdasági egyesületekkel, hogy sikerült a hazai vasutaknál kieszközölni, miszerint az előre megállapított nyári munkaidő tartamára a kedvezmény szállítási díjak 10 tagból álló munkáscsoportokra is kiterjesztetnek, ha azok mindegyike községi bizonyítványával igazolja munkás voltát.

Czeizner Ferencz ur, a „Zentai takarékpénztár” pénztárnoka f. hó 7-én nyugdíjaztatott. A megírult állást ideiglenesen Ficher Miksa ur, városi közpénztári ellenőr tölti be, kinek mint e téren szakavatott, pontos és föltöbbsz szorgalmas egyének leg több ki látása vannak ezen állás elnyeréséhez. A „Zentai takarékpénztár”-nál nem a „politika így kívánja”-féle, tág lelkiismeretet igénylő elvek levén az iránvádk, hisszük, hogy az intézet jól fel fogott érdekeiben a fiatal erőt méltányolni fogják.

A honvédek elbocsátása ügyében egy Pestmegyében felmerült konkrét eset alkalmából a honvédelmi miniszter rendeletet bocsátott ki, a melyben hangsúlyozta, hogy minden elbocsátási kérdésben első sorban a politikai hatóság tartozik meghozni a határozatot s csak azután átteni hozzájárulást végett a honvédpárhuzsokhoz, mely, ha a hozzájárulást megtagadja, az ügy a honvédelmi miniszterhez terjesztendő fel. Körülírja ezenkívül a rendelet a tüzetes eljárást is, valamint az előforduló eset lefelbvezéseknél követendő hivatalos intézkedéseket.

A következő gyászjelentést tettük: Lichtnecker Albina, felejtetlen gyermek és nővér. f. évi július hó 8-án d. u. 3 órakor hosszabb betegség után, életének 22-ik évében meghalt. A boldogult tetemet f. évi július hó 10-én d. u. 6 órakor a rom. kath. egyház szertartási szerint a bajnaki nevezett sírkertben tették örök nyugalomra. A kedves halottat siratják: Edes anyja: Lichtnecker Rozália; testvérei: Lichtnecker Ferenc és neje szül. Rechlutars Anna gyermekkel; Dr. Lichtnecker Antal és neje szül. Tempess Maria; Lichtnecker Andrács és neje szül. Kass Emilia; Maria; Anna férjével Ille Jánosnal és gyermekekkel; Lichtnecker János és neje szül. Weinterisen Terézével és gyermekekkel; Lichtnecker Lajos gyermekekkel és Lichtnecker Karoly; továbbá számos rokonnal és ismerőssel. Szabadika, 1883. július hó 8-án. Örök béke lengjen a felejtetlen gyermek és nővér hamvai fölött!

Hymen. Goldstein Rozália Goldstein Hermann zombori temény nagy kereskedő leányát a kedves és szép Rozália kisasszonyt eljegyezte Berger Samu Melykútról.

A harkányi fürdővendégek száma újabb értesülésünk szerint f. hó 12-ig 1065 személy passansok száma 1892 volt; szolgáljon a fürdőbengykvok tudomasára.

Masir Sztevan zombori Bility szállási lakos nejét egy felbcsült haszonlaton öcsese, névleg: Masir Koszta — vassvilággal agyonverte; de ezzel a fenevadd még nem elégedett meg, hanem az agyonvert férjét is a vassvilággal üldözbe vette és testben több szurast ejtett. No de majd megtanítják őt, ott a hüvösen.

Fővárosi levél.

(Elohen a fene meglehen! — Kabát nélkül. — „Forró érzelmek” — Léghajóban. — Pálmay Ilka a magában. — Gül baba szomszédasága. — A kirupott csalóagnyok. — Az irók és művészek kirándulása. — Hig velők.)

32^a R.
Ph! Olvadtunk!
Kalamarisunkban a tinta elérte a forrpontot és bármily könnyen is folyik máskor tollunkból a mi kevés elbeszélő valók van, most mégis izzadunk bele.

De nem is csoda, mikor a nap sugárjai még az utcák aszfaltkeblét is megélejtik, úgy, hogy minden ciposárk otthagyja benne vizitkártját.

És ne pirulj kedves olvasója e fővárosi leveleknek, ki véletlenül a szembik nemhez tartozol, ha töredelmesen beavallom előtled, hogy e sorokat, melyek talán arra vannak hivata, hogy felettük boldogzan elalmosodjál, bizony én — géne ide, géne oda — egy ingujjban rom... De hat mit csináljak?!

Csak nem követeltem egy kedves irótársam példáját, a kit a minap a telefonhoz szólított egy a tizedik utcában levő barátom, s o engedelmét kért tőlem, hogy melletted vele a dróton értekezzek, előbb hadi rántás magára a kabátját, mert ő bizony kabát nélkül dolgozik... Bizony az ember azt sem tudja, hova legyen a „forró érzelmek”-től, melyek kiverik rajta a verejtéket. A fürdés csak kevés enyhülést nyújt, mert hat az ember örökké a vizben szeretne maradni; a hullámok között pedig nem lehet sem tárczákat írni, sem egyéb mestereséget folytatni.

Persze, hogy volna egy mód megszökni e forró göldényről, melynek föld a neve, ha tudnánk az ember rabizná magát Szilberer léghajójára, a Vindobonára!...

Hanem hat ez csak visszahozza az izzadásra körülhozott emberhat az izzó föltölkere... Aztán meg nincs is ám mindenkinek anyi bátorsága, mint Pálmay Ilkának, hogy rá merje magát bízni egy millió köbcentiméter gázra, hogy az vízge föld fölül hűvelje a felhők közé s onnan nevesse ki az izzadó halandókat, kik mint apró kis hangycsokák mászkálnak ott lent a vakandulások, miket az emeletes lakoznak gnyolnak.

Anyi bizonyos, hogy Pálmay Ilka megfette ezt a légitűt a Vindobonay oly magasságba juttatta őt, melyet még egyetlen egy magyar művésznő sem ért el. Főnt a levegőben meg is próbálta a hangját s olyan magas hangokat vágott ki, hogy a legmagasabb „c” valóságos „s” hozzá képest.

Bizony, bizony Pálmay Ilka hangja még ilyen magas registerében nem járt.

De meg is tetszhetett neki a felhők szomszédasága, mert sietett magának villát vásárolni a budai Rózsahegy kello tetején, a Gül Baba szomszédaságában.

Képelem, hogy megremegtek a vén török szentnek porladozó hamvai e kellemes szomszédaság hírcnek hallatára; mert ha a rossz szomszédaság török atok, a szép szomszédaság bizonyára Mohamed áldása.

Egyelőre azonban mégsem részeseit a nagyszékallu szent ebben az áldásban, mivel hogy a művésznő előbb Ischibe ment nyaralni.

Bla há né már rég megelőzte volt s elment Borzókra, az erdélyi feyveszek közé, a hol őt istenik. (De hol nem istenik őt?) Hegyi Aranka is fürdőzik Anubán, s így képzeltetik hon, milyen árva lehet a népszékhez, melynek mind a három esalógnya kirupult.

De hát nemcsak a népszékhez árva és elhagyott most; — egész Budapest úres! Még a bohémienek is: az irók és művészek is itt hagyták tanyájukat s mert szék vala nekik egy ország, elmentek Olasz- és Franciaországba izzadni. De izzadnak is, azt meg kell nekik hagyni, még pedig nemcsak az út faradalmaitól, s nemcsak az olasz napfól, hanem a dicsőségől is, melylyel őket minden országban elhalmozok. Már ott jártak Kossuthnál is, a ki könyves szemekkel fogadta őket, nemcsaká Parisban lesznek, hol Hugó Viktor atjai is nyitvak lesznek előttük s a hol tiszteletükre a Theatre francaisban díszelbázás rendeztetik. Vajna meghát tudnak képviselni a magyar nemzetet. Kossuth elnező lesz irántuk, mert tudja, hogy ezek nem Magyarország igazi irói, igazi művészei; tudja, hogy a kirándulók között ahig akad egy-egy iró, egy-egy művész; de bezzeg másképp áll a dolog Franciaországban, hol „les gens des lettres et les artistes hongroises” fogadtatnak; s vajjon nem compromittálják-e majd e kiránduló társaság edes mindnyájukat egy néme Adams salójában, a hol igazi világhas tónus s igazi francia chic uralkodik?

No majd elvélük!
Reméljük minden jól!

Addig is csak izzadjunk mi ide haza a hazáért s épüljünk a tiszta-eszlári rituális porón, mely ugy látszik tovább fog elnyulni, mint ahogy előre láttuk volna. Ha nem csoda, a melegségen minden anyag nyulik, terjed, és az agyvelők is hígulnek.

Hig agyvelőt pedig sokat vetettek fölszínre ez odjózus pör hullámai; hogy melyik félen? Minek volna azt megmondani ebben az ekeseredett filó és antiszemita világban. Keressé mindenki ott, a hol legbiztosabban rájuk akad. Én tudom, hol van az az olesó hus, melynek ilyen hig a leve.

Hevesi József.

NOVELLA-TAR.

Egy végzetes levél.

— Megtörténet humorisztikus szomereszek. —
Irtá: MORE PATRIO, szentman.
(Vége)

„Ah! — kiált föl egyszerre János bácsi — bizonyosan valami szép közönséget írt bele a menyasszonynak; de már csak ő nem evett bolond-gombát, hogy ezt a levelet majd mással küldi, aztán a jó borraivót, a mit majd a szép menyasszony érte ad, más tegye zsebre!”
„Majd hogy örül a menyasszony neki — folytatta János bácsi monológját — aztán majd a jó borraivót mellett meg milyen jó ehébet is kap”, stb., úgy, hogy már nyelni is kezdte János bácsi a jó falatokat.

Mondanom sem kell, hogy ilyen okoskodás után János bácsi milyen kínok között várt a kitűzött napnak megvirradását, a mely neki legnagyobb öröme végre meg is érkezett.

János bácsi ünneplő köntöst felvéve — mert hát ez mégis csak nagy missió volt — a fontos levelet „láj-bli zsebébe” rejtve, korán reggel — nehogy későn érkezék — utnak indult.

Ugorjunk most át Cs...-ra, nehogy a lakodalmi menetet elszalasszuk, addig majd János bácsi is oda ér. Épen jökor jövünk, a nép mozog, a lakodalmi menet megindult. Menjünk utánuk!

De mi az? Ki kiabál ott hátul? Nini, hogy szalad János bácsi kezében a levéllel; csak egy csurog az izzadásig róla; de azért egye szalad és kiabálja, hogy varják meg, egy fontos levelet akar a menyasszonynak adni.

Józi barátunk rettenesen változtatja szímet, majd halvány-sárga, majd lál-fehér, majd ismét vér-vörös lesz: „Csak nem bolondult meg ez a János, hogy a levelet az én menyasszonynak adja”, mormogta Józi barátom fogai között.

Józiról jobban folyt a víz, mint Jánosról, és talán felelmében könyörgésre is vette volna a dolgot, hanem e közben elérték a templomot. Egy kő esett le Józi

barátunk szívérol, midőn magok már a templomban érezt, örült, hogy megmenekült, János meg még jó messze a a nézőközönségtől szitkolóított, hogy elkésett.

Minketönek maradt azért egy vigasz hátra. Józi barátunk végaszalta magát azzal, hogy esküvés után majd megemissimitheti a levelet; János meg azzal, hogy majd esküvés után átadhajta azt, és ha későn is ért, de azért a borraivót megkapja, mert a mi jó, az soha sem jön későn.

Ilyen fordulatra Józi barátunk nem számított; de nehezen is vártam én az esketési szertartások végét, hogy a levelet kézrekerithesse, megbocsátott volna ő most már Plutonnak is nemcsak Berczinék, csak a levele lenne már kezei között; de az még mindig Jánosnál volt, aki meg alig várta, hogy a borraivót zsebre tehesse.

Hogy e curiosus esetnek végét is megadjuk, vizsgál kell egy kissé tennünk a már egyszer elmondottakra.

János bácsi lóhalálban szaladt és kiabált a menet után, kezében a levéllel, látva azonban, hogy az egész sereg a templomba tödül, részint meit már fáradt volt, részint mert látta, hogy a menyasszony most már, ha még egy szalad sem érheti el; meglasiatolta lépésit és homlokát bő ingujjával törölgetve, haladt a templom felé.

Berci barátunk, aki ez időben már szintén menyasszonynál időzött, készülvén a két nap múlva megtartandó menyegzőre, az ablakból — lakasa illetleg menyasszonynak lakasa a templom közelében volt — nézte az arra vonuló menetet. János bácsi kiabálására akít már nemcsak személyeröl, hanem hangjáról is felismert, az utczára futott, hogy a zavar okát kitudakolja.

Egyeszer értek a kis atjoba.

János bácsi azonnal megismerte Berci barátunkat, s egy szuszra előnta neki küldetését, szerencsétlen planetáját, amennyiben későn érkezett, hanem azért — végze be János bácsi szonokliátát — a borraivót csak megkapom.

Ezalatt János bácsi és Berci barátunk is a templombhoz értek, ahol ugyanis a nagy hársfa alatt Berci barátunk szándékosan megállapodott, hogy a levelet János kezébeül kicsalja és a czimet olvashassa. Ez nem sokára rábeszélő tehetőségnek, főleg azonban a kitalításba helyezett jó borraivó folytán sikerült is neki.

Menyire eblamult azonban, midőn a czim két beütésben araja nevének kezdő betűit látta; rögtön felzakatta, s már olvasásához is fogott volna; de ebben a templomból kitölülő népség — a szertartás véget érven — meggátolta.

Főre húzodott tehát, a hársfa másik oldalához és épen ekkor léptem én is ki a templomból, midőn a levelet felbontá. Én mitsem gyanitva, hata mégó húzodtam és a levélbe pillantottam és ez egy pillantás elég volt, hogy figyelmemet a levelet továbbra is magánál tartsa. A levelet így kezdődött:

„Igen tisztelt menyasszony!”

„Egy ismeretlen, aki a kegyed sorsa iránt nagyon érdeklődik, ki akarja kegyedet a végveszélyből rántani. Ne kérdezzé, hogy ki vagyok, csak vegye figyelmébe tancsomat, ha örökös boldogtalanságba nem akarja magát dönteni. Ha magát ifjan nem akarja eltemetni, vegye vissza K urnak adott szavát! Csodálom, hogy még eddig nem látott át a szítan; ő nem méltó egy emberi lény jó szavára sem annál kevésbé... ”

Tovább nem olvashattuk. Józi barátom eltorzult arczczal, könybe lábait szemekkel rontott főzőnek.

„Bocsás meg, kedves barátom! — és könyneinek szabad folyást engedett. Sohasem láttam férfút így sirni, sohasem láttam bűnöst, bűnreit így megbánni. Életem legboldogabb percei közé tartozott az az idő amidőn a két legezslantabb elhenség közt a legjobb barátságot sikerült létrehoznom.”

Berci barátunk szívéből tehát kimosódott a megvetésének tárgya; o megbocsátjott, Józi barátom kebléből pedig kiadult a bosszu tüzé; o jó, hű barát lett.

Mondanom sem kell, hogy e végzetes levél azonnal megemissimithetett; arról többé emítis sem tettezt, hozzá láttunk a mulatáshoz.

Sok fiatal ember vonhatna magának ebből a kis esetből tanulságot, hogy mennyire ártalmára válik az embernek az, ha hosszú táplál kelében; egy könnyelmű meggondolatlan lépés, vagy tesz két szívet — egy kis nemzedék — tehet tönkre. Az pedig régi igazság hogy: „Aki másnak vermet ás, maga esik bele (természetesen: „felülről.”)

Felelés szerkesztő:

MÜLLER GYULA.

Kiadók és laptulajdonosok:
Nadasch, Muzsik és Partlics.

Árverési hirdemény.

Zombor szab. kir. város tanácsa részéről ezenel közhírré tetetik; hogy az 1883. évi XX. t. c. z. 2. §-ban foglalt földhirtokok kivételével a város egész területén gyakorlandó vadászati-jog f. é. augusztus 1-től szamitandó egymásutáni hat évre, zárt ajánlattal kapcsolatos nyilvános szóbeli árverés útján f. é. július hó 20-ik napján d. e. 9 órakor fog a „városaházban” bérbe adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak a 200 frtyi kiküldési ár után 10 % bántépést letenni, a zárt ajánlatokhoz a bántépést melléklendő.

A bántépész az árverésen elért évi hárszszeg erejéig kiegesztendő.

Zombor 1883. július hó 12-én.